

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce: **W. T. S.**, narozeného dne X,
státní příslušnost: X,
hlášeným pobytem X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2025, č. j. OAM-121/DS-D03-K18-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 16. 4. 2025, č. j. OAM-121/DS-D03-K18-2024, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. h) zákona o azylu, neboť žalobce v průběhu řízení bez závažného důvodu vstoupil na území jiného státu (Německo).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu pro rozpor s § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 52, § 68 odst. 3 správního řádu, a dále pro rozpor s § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu.
3. Žalobce vycestoval dne 26. 7. 2024 z ČR do Německa poté, co podal žádost o mezinárodní ochranu. Měl se v Regensburgu setkat s přáteli, se kterými pobýval v azylovém pobytovém středisku v Německu a vyzvednout si u nich své osobní věci, které neměl možnost si sebou vzít během dublinského transferu do ČR (oblečení, knihy, fotky). Věci si potřeboval nutně vyzvednout proto, aby měl možnost nosit čisté oblečení; z tohoto pohledu byl proto důvod cesty do Německa pro žalobce subjektivně závažný. Žalobce však nevěděl, že během azylového řízení nemůže opustit území ČR. Měl přitom v úmyslu se do ČR vrátit a v azylovém řízení pokračovat. Žalobce připustil, že v průběhu azylového řízení pravděpodobně obdržel poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu, poskytnutí údajů k žádosti i pohovor však probíhaly v angličtině, kterou žalobce neovládá natolik, aby všemu porozuměl a byl schopen se výstižně vyjádřit, poučení pak také pravděpodobně obdržel v angličtině. Bohužel nevyvinul dostatečnou snahu k tomu, aby si dokument celý přeložil. Žalobce si je nyní vědom svého pochybení, zastavení řízení však považuje za nepřiměřenou sankci za jeho jednání. Azylové řízení je žalobcovou jedinou možností, jak uniknout nebezpečí, které mu v E. hrozí (žalobce je gay a ve své zemi byl údajně obětí vydírání, že jeho sexuální orientace bude zveřejněna, přičemž za intimní stejnopohlavní vztah mu v zemi jeho původu hrozí trest odnětí svobody od 3 do 15 let, tvrdá diskriminace a útoky ve společnosti). S ohledem na uvedené a ve spojení s důvodem jeho cesty do Německa, s tím, že nevěděl, že vycestovat nesmí a s tím, že měl v úmyslu se vrátit, bylo proto dle názoru žalobce na místě v azylovém řízení pokračovat.
4. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
5. Součástí žaloby byl též návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, který soud přiznal usnesením ze dne 12. 6. 2025, čj. 1 Az 11/2025-12. Usnesení nabylo právní moci dne 18. 6. 2025.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba je nedůvodná. S odkazem na § 25 písm. h) a § 49a odst. 2 zákona o azylu dodal, že v otázce zastavení řízení nedisponuje správním uvážením. Je však povinen zkoumat, zda k překročení hranic došlo z tzv. „závažného důvodu“. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 12. 2014, čj. 33 Az 27/2024-34, který definoval příklady závažného důvodu opuštění území během azylového řízení, z něhož i citoval, a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 16. 3. 2005, čj. 3 Azs 165/2004-54, však žalovaný dodal, že důvod uvedený žalobcem k opuštění území ČR pod tyto případy nespadá. Nadto, i kdyby jeho tvrzení byla pravdivá, nepředstavují takový „závažný důvod“. Podle komentářové literatury je přitom potřeba uvedené ustanovení vykládat tak, že překročením hranic dává žadatel najevo svou vůli nesetrvat na území ČR, že ČR není jeho cílovou zemí a žadatel tímto jednáním také maří průběh řízení.
7. Žalovaný proto setrval na tom, že se při posuzování žádosti žalobce nedopustil žádné nezákonnosti a napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany [Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 60] (dále též jen „procedurální směrnice“) a k § 32 odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění do 2. 9. 2025 (dále jen „zákon o azylu“).
10. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný s takovým projednáním věci výslovně souhlasil a žalobce na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nijak nereagoval.
11. **Žaloba je důvodná.**
12. Soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalobce přicestoval do Evropy dne 27. 10. 2023 letadlem přes Německo (Frankfurt nad Mohanem) na české krátkodobé vízum vydané českými státními orgány dne 26. 10. 2023 s platností do 15. 11. 2023. Žalobce byl v Německu ve městě Regensburg zadržen, následně tam podal dne 30. 10. 2023 žádost o mezinárodní ochranu; o mezinárodní ochranu žádal poprvé. Poté byl v souladu s tzv. dublinským nařízením, tj. *nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podaném cizím státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států* (dále též jen „dublinské nařízení“), předán do ČR, která uznala svou příslušnost k posouzení žalobci žádosti o mezinárodní ochranu.
13. Dle předávacího protokolu ze dne 18. 7. 2024 (č. 1. 29 správního spisu) se předání žalobce uskutečnilo dne 18. 7. 2024 ve 20:45 hod. „*na základě právního předpisu Evropské unie (dublinské nařízení)*“ přes Domažlice a žalobce byl umístěn do Přijímacího střediska cizinců Brno – Zastávka. Totožnost žalobce byla ověřena na základě jeho čestného prohlášení o totožnosti ze dne 23. 7. 2024.
14. Dne 19. 7. 2024 byl žalobce vyzván k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a současně mu bylo předáno poučení v anglickém jazyce o jeho právech, povinnostech a postavení v azylovém řízení, včetně dalších praktických informací (viz č. 1. 30-37 správního spisu). Dne 23. 7. 2024 žalobce poskytl údaje a první pohovor ke své žádosti.
15. Ve správním spisu je dále založena výzva ze dne 13. 8. 2024 ke sdělení aktuálního pobytu žalobce, neboť žalobce nebyl hlášen k pobytu na žádné adrese v rámci ČR. Protože se mu tato výzva nepodařila doručit, žalovaný písemnost doručil v souladu s § 24 odst. 4 zákona o azylu vyvěšením (viz č. 1. 53-54 správního spisu).
16. Dále správní spis obsahuje předávací protokol ze dne 14. 8. 2024 (č. 1. 55 správního spisu), z něhož vyplývá, že žalobce byl dopraven Policií ČR do Přijímacího střediska cizinců Brno – Zastávka dne 14. 8. 2024 ve 21:30 hod. „*na základě právního předpisu Evropské unie (dublinské nařízení)*“ přes Domažlice.
17. Ve správním spisu je též založeno vyrozumění ze dne 20. 1. 2025 o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí dle § 27 odst. 2 zákona o azylu o 6 měsíců, tj. do 23. 7. 2025, z důvodu, že správní orgán si obstarával aktuální informace o zemi původu žalobce (č. 1. 56 správního spisu). Další doplňující pohovory k žádosti žalobce o mezinárodní ochranu se konaly dne 27. 2. 2025 a 14. 3. 2025.

18. V pohovoru ze dne 14. 3. 2025 ke svému vycestování do Spolkové republiky Německo žalobce k dotazům žalovaného uvedl, že tak učinil asi týden po podání žádosti v ČR a setrval tam asi 2 týdny od 26. 7. 2024 do 14. 8. 2024. Důvodem bylo, že tam měl věci, které potřeboval, knihy, oblečení, nějaké fotky, cestou chtěl potkat kamarády. Žalobce si neměl možnost tyto věci sbalit, než byl transferován do ČR. Bylo to ve městě Pyrbaum u Norimberku, kde bylo pobytové středisko, v němž bydlel po podání žádosti o mezinárodní ochranu. Ve skutečnosti tam ale nebýval často, protože měl kamarády jinde, u kterých bydlel. Proto se vrátil do Německa pro ty věci ve středisku, cestoval autobusem, ale byl zadržen německou policií při kontrole dokladů. Věci se mu už nepodařilo získat, s kamarády již neměl možnost se setkat. Poté byl až do 14. 8. 2024 ve vězení, ve věznici Hof. O přivezení svých věcí nikoho nežádal, netušil, že jej vrátí zpět do ČR, jeho úmysl byl se dostat z vězení, o věci se potom již nestaral. Dále žalobce k výslovnému dotazu správního orgánu uvedl, že nevěděl, že je povinen se v průběhu řízení o žádosti zdržovat na území ČR, informaci ze dne 19. 7. 2024 pro žadatele o mezinárodní ochranu asi dostal, nečetl to, nevěnoval tomu pozornost. Kromě získání svých osobních věcí jiný závažný důvod pro vstup na území Německa neměl.
19. Dne 16. 4. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. h) zákona o azylu, neboť žalobce prokazatelně v období od 26. 7. 2024 do 14. 8. 2024 vstoupil na území Spolkové republiky Německo, ani by k tomu měl závažný důvod.
20. Soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z této právní úpravy.
21. Podle § 49a odst. 2 zákona o azylu, *[ž]adatel o udělení mezinárodní ochrany není oprávněn po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany opustit území.*
22. Podle § 25 písm. h) téhož zákona *[ř]ízení se dále zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany v průběhu řízení bez závažného důvodu vstoupil na území jiného státu nebo se o vstup na území jiného státu pokusil anebo byl vydán nebo předán podle § 3d odst. 2 písm. a) bodu 2 nebo § 3d odst. 3.*
23. Podle čl. 28 odst. 1 věta první a druhá, písm. a) procedurální směrnice (viz bod 9. výše), podle které *[e]xistuje-li důvod se domnívat, že žadatel o mezinárodní ochranu vzal konkludentně svou žádost zpět nebo od ní odstoupil, zajistí členské státy, aby rozhodující orgán rozhodl buď o zastavení posuzování žádosti, nebo o jejím zamítnutí v případě, že rozhodující orgán považuje žádost za nedůvodnou na základě přiměřeného posouzení její věcné stránky podle článku 4 směrnice 2011/95EU. Členské státy mohou vycházet z domněnky, že žadatel vzal konkludentně svou žádost o mezinárodní ochranu zpět nebo od ní odstoupil, zejména pokud se zjistilo, že nereagoval na žádosti o poskytnutí údajů nezbytných pro žádost podle článku 4 směrnice 2011/95EU nebo se nedostavil k osobnímu pohovoru podle článků 14 až 17 této směrnice, ledaže žadatel v přiměřené lhůtě prokáže, že k tomu došlo z důvodů, které nemohl ovlivnit.*
24. Podle odst. 2 věty první téhož ustanovení procedurální směrnice *[č]lenské státy zajistí, aby žadatel, který se opět ohlásí u příslušného úřadu poté, co bylo rozhodnuto zastavit posuzování jeho žádosti podle odstavce 1 tohoto článku, mohl požádat o opětovné otevření svého případu nebo mohl podat novou žádost, která nepodléhá postupům podle článků 40 a 41.*
25. V dané věci je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí, kterým bylo řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu žalovaným zastaveno. Soud byl proto povolán k posouzení, zda byly splněny podmínky výše citovaného § 25 písm. h) zákona o azylu, podle kterého

žalovaný ve věci žalobce postupoval. Předmětem posouzení v této věci naopak nejsou samotné důvody žádosti o mezinárodní ochranu (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2004, čj. 7 Azs 94/2004-56), z tohoto důvodu jsou odkazy na porušení § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu v úvodu žaloby z hlediska předmětu tohoto řízení irelevantní. Žalovaný přitom v otázce zastavení řízení nemá žádné správní uvážení, je však povinen kromě samotného skutkového děje spočívajícího v pokusu či dokonání překročení státních hranic jiného státu zkoumat, zda k takovému jednání nedošlo „ze závažného důvodu“.

26. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce byl do ČR navrácen ze Spolkové republiky Německo na základě dublinského nařízení celkem dvakrát, poprvé, když tamní správní orgány při provádění úkonů spojených s podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce v Německu zjistily, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru na krátkodobé sportovní vízum udělené českými státními orgány, podruhé poté, když žalobce cestoval z ČR do Německa autobusem za údajnými kamarády, kde si chtěl vyzvednout své osobní věci a na cestě byl kontrolován a zadržen tamní policií. Soud ve správním spisu přitom ověřil, že žalobce byl na základě rozsáhlého (několikastránkového) písemného materiálu v anglickém jazyce (tj. v jazyce, který žalobce výslovně ke komunikaci se správními orgány při prvním pohovoru dne 23. 7. 2024 požadoval) správním orgánem v ČR poučen o jeho právech, povinnostech a postavení v rámci azylového řízení, včetně jeho povinnosti setrvat na území ČR a následků nedodržení této povinnosti.
27. K tomu soud dodává, že ve správním spisu ověřil, že žalobce v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 23. 7. 2024 jako jazyk, v němž je schopen se dorozumět, uvedl kromě amharštiny též angličtinu, stejně tak z protokolu o prvním pohovoru k žádosti ze dne 23. 7. 2024 a protokolu o doplňujícím pohovoru k žádosti ze dne 27. 2. 2025 vyplynulo, že byly provedeny na žádost žalobce v anglickém jazyce, žalobce výslovně potvrdil, že tlumočníci rozumí bez problémů a nemá proti jejímu tlumočení žádné námitky (byť v závěru doplňujícího pohovoru dne 27. 2. 2025 k dotazu žalovaného uvedl, že si s tlumočnicki rozuměl „téměř“), nicméně námitky k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí v rámci protokolů o pohovorech žádné neměl a protokoly vlastnoručně podepsal bez výhrad. V doplňujícím pohovoru ze dne 14. 3. 2025, který byl proveden na žádost žalobce již v amharštině, na výslovný dotaz žalovaného uvedl, že si s tlumočnickem rozuměl bez problémů, dosavadním věcem, které byly provedeny v angličtině, rozuměl, věděl, o čem vedli pohovor, pro vyjádření je pro něj lepší amharština. Nic dalšího uvést ani doložit nechtěl, využil svého práva přetlumočení celého protokolu k doplňujícímu pohovoru ze dne 14. 3. 2025 a žádné námitky či doplnění k zápisu neměl.
28. Z uvedených skutečností vyplynulo, že žalobce sám uvedl jako jazyk komunikace se správním orgánem i angličtinu, komunikaci v anglickém jazyce se správním orgánem žalobce nikdy nezpochybnil, pouze uvedl, že pro jeho vyjadřování je pro něj lepší amharština. Z těchto skutečností proto nelze dovodit závěr, že by jazyk informace pro žadatele o mezinárodní ochranu ze dne 19. 7. 2024 (předané žalobci ještě před poskytnutím údajů k žádosti i před prvním pohovorem k žádosti) byl zvolen nevhodně stran jazykových preferencí a dovedností žalobce, a tedy, že by žalovaný jakkoliv pochybil. Z tohoto důvodu je dle názoru soudu námitka žalobce, že nevěděl o své povinnosti setrvat na území ČR po dobu řízení o jeho žádosti nedůvodná, neboť faktické neseznámení se žalobce s obsahem předloženého poučení (informace pro žadatele o mezinárodní ochranu) nelze klást k tíži žalovaného.

29. Soud též neuvěřil tvrzení žalobce, že se do Německa vypravil ze „závažného důvodu“ tak, jak jej požaduje výše citované znění § 25 písm. h) zákona o azylu. Takovým „závažným důvodem“ může být např. situace, kdy je z objektivních důvodů nutná přítomnost žadatele mimo území státu, kde se o mezinárodní ochraně rozhoduje, tj. soudní řízení vedené na území jiného státu či vážné humanitární důvody zejména zdravotního charakteru (vážné onemocnění osoby blízké atd.). Vyzvednutí osobních věcí osobně či návštěvu kamarádů v jiném státě dle názoru soudu nelze obecně považovat za závažný důvod vycestování z území v průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, ať už šlo o vědomé, nevědomé či nedbalostní porušení povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu, a pohnutky žadatele k takovému jednání (nebo jeho pokusu) jsou z tohoto pohledu irelevantní (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2005, čj. 3 Azs 165/2004, č. 602/2005 Sb. NSS). Právní nauka přitom citované ustanovení ustáleně vykládá tak, že pokusem o překročení státních hranic či dokonáním tohoto jednání dává žadatel najevo svou vůli nesetrvat na území ČR (tedy to, že pro něj není ČR cílovou zemí), a jednak také žadatel tímto způsobem maří průběh řízení (srov. Molek, P. In. Kosař, D., Molek, P., Honusková, V., Lupačová, H. Zákon o azylu. Komentář. In. ASPI). Do této míry se proto soud musel ztotožnit se žalovaným.
30. Soud se však již neztotožnil se žalovaným, že byly splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 25 písm. h) zákona o azylu ve světle znění a výkladu čl. 28 odst. 1 a 2 procedurální směrnice. K aplikaci tohoto ustanovení v jiném případě zastavení řízení o žádosti žadatele o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. h) zákona o azylu se vyjádřil v minulosti i samotný NSS v rozsudku ze dne 30. 9. 2013, čj. 4 Azs 14/2013-30, ze kterého vyplývá, že „[u]stanovení § 25 písm. h) zákona o azylu je totiž podle svého smyslu a účelu třeba interpretovat tak, že jej nelze aplikovat na případy, kdy žadatel o udělení mezinárodní ochrany toliko dočasně vstoupí na území jiného státu, přičemž následně se vrátí na území České republiky a dále se účastní řízení o udělení mezinárodní ochrany.“ NSS v tomto rozsudku dále dovodil, že účelem ustanovení § 25 písm. h) zákona o azylu je především zamezit vedení dalšího řízení za situace, kdy žadatel o udělení mezinárodní ochrany opustí území ČR a nadále zde nepobývá. Právě v situacích tohoto typu by odporovalo smyslu a účelu právní úpravy požadovat, aby bylo v řízení pokračováno a vydáno meritorní rozhodnutí. S tímto závěrem se plně ztotožnil i městský soud.
31. Je sice pravda, že již nelze s jistotou prokázat, zda měl žalobce skutečně úmysl opustit území ČR a již se nevrátit, anebo zda chtěl - jak sám tvrdí - v jiném státě pouze navštívit své kamarády a vyzvednout si osobní věci, tato okolnost však již není rozhodující, neboť v případě žalobce je zřejmé, že po svém navrácení zpět na území ČR (tj. od 14. 8. 2025 až dosud) se nadále účastnil řízení o své žádosti o mezinárodní ochranu, absolvoval dokonce dva další doplňující pohovory k žádosti v řádném termínu (27. 2. 2025 a 14. 3. 2025), a poctivě též hlásil změny svého pobytu na soukromých adresách (viz č. l. 118, či též dřívější adresu, která vyplývá z potvrzení žalovaného ze dne 21. 1. 2025, č. l. 57 správního spisu). Z obsahu správního spisu přitom nevyplývalo, že by byl pro správní orgán nekontaktní (např. že by nepřebíral zásilky), rovněž tak i v průběhu řízení před soudem byl po celou dobu řízení na jím uvedené adrese kontaktní. Z jeho jednání je tak zřejmé, že má zájem o vyčkání na rozhodnutí o jeho žádosti (a potažmo na rozhodnutí o žalobě), resp. nelze z něj usuzovat opak. Zastavení řízení napadeným rozhodnutím poté, co již žalobce od svého druhého předání do ČR se žalovaným v řízení o své žádosti spolupracoval a osobně se ho účastnil, je tak v rozporu s konkrétní procesní situací žalobce, a dále též s v rozporu s restriktivním a eurokonformním výkladem důvodů zastavení řízení o žádosti ve světle výše citovaného článku procedurální směrnice. Z těchto důvodů přistoupil soud ke zrušení napadeného rozhodnutí.

32. Závěrem soud k obecným odkazům na porušení ustanovení správního řádu a zákona o azylu v úvodní části žaloby (viz bod 2. výše) pro úplnost dodává, že žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58), které žalobce nijak konkrétně neodůvodnil ani nepřihradil. Těmito námitkami se proto nemohl soud podrobněji zabývat.

V. Závěr a náklady řízení

33. Soud z výše uvedených důvodů zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný tak vrátí řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu do stavu před zastavením řízení, v řízení o žádosti žalobce bude pokračovat a o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodne jedním ze způsobů a ve lhůtách, které zákon o azylu stanoví při dodržení příslušných práv a povinností žalobce, opírajíc se o skutkový stav doložený ve správním spisu bez důvodných pochybností.
34. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněné dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl ve věci úspěšný, avšak v řízení žádné náklady řízení nevyčísil a náhradu účelně vynaložených nákladů nepožadoval, nebyl zastoupen, a soud ani ze spisu nezjistil existenci takových nákladů. Proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. září 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně